

[Fæde.]

har påtaget sig ved at skønne, som hun har skønnet i denne sag.

Det er rigtigt, at vi må appellere til hver enkelt mands retsfølelse, og derfor har vi forlangt afstemning ved navneopråb.

Til slut vil jeg citere Churchill, der engang i det engelske underhus sagde:

„Dette, som man er i færd med at gøre i øjeblikket, er ikke alene forbryderisk, det er det, som er værre, det er dumt.“

Bodart (FP):

Atter en gang er vi i dette høje ting vidne til, at man lader hånt om grundlovens fædre. § 57 i grundloven er ganske afgjort indsat for at forhindre det, som i dag er ved at ske her i tinget, hvor en lille mindretalsregerings justitsminister har ønsket at ophæve immuniteten for hr. Glistrup. Jeg må gå ud fra, at dagen i dag, den 12. juni 1974, vil være en dag, som brænder sig fast i ministerens bevidsthed. Det er en tung byrde, ministeren her har taget på sine skuldre. Der mangler på enhver måde kød på det skelet, der er udkast til anklageskriftet.

Som medlem af udvalget for forretningsordenen stillede jeg ved første møde vedrørende denne sag spørgsmålet, som for mig var altafgørende i denne sag: Hvad er det, der har gjort, at sagen er rejst? Er den rejst på grundlag af, at en person, som var blevet uenig med hr. Glistrup i hans egenskab af advokat, var gået til Advokatrådet, eller var det skattevæsenet, der rejste sagen, fordi man var uenig om selvangivelsen, eller var der tale om noget helt andet, nemlig om politisk forfølgelse? Jeg fik intet svar. Man nægtede simpelt hen at svare mig. Men jeg kunne jo læse i dagbladene de samme dage, at Poul Møller udtale, at han havde påtaget sig hele skylden for de huller, der var i lovgivningen, som hr. Glistrup benyttede sig af. Det var i hvert fald en indrømmelse; det var en indrømmelse, som det nok havde været rart at få på et noget tidligere tidspunkt. Jeg kunne kun konstatere, at jeg kunne ikke få svar på spørgsmålene.

Så valgte jeg en anden form. Jeg stillede til næste møde skriftlige spørgsmål — det er dem, der i betænkningen er aftrykt som bilag 8. Hvorledes gik det så med dem? Nøjagtig på samme måde. Der var ingen grund til at give mig svar på det. Der faldt dog et

par udtalelser. Hr. Anker Jørgensen fortalte mig, at det skulle man ikke interessere sig for, det var tidsspilde. Hr. Hilmar Baunsgaard fortalte, at det var ikke ulejligheden værd, det, vi nu skulle, var bare at følge det, som man normalt altid gør, når der kommer henvendelse til udvalget om ophævelse af immunitet, det var bare at sige ja. På denne baggrund kunne jeg kun få den opfattelse, at § 57 i grundloven egentlig ikke var noget, man diskuterede eller tog hensyn til, man gjorde bare det, der kunne forventes i en ganske almindelig sag, folkettinget var bare et ekspeditionskontor og ikke spor andet. Det var for mig en noget mærkelig fremgangsmåde, da jeg endnu ikke har observeret i nogen som helst andre udvalg, at man ikke kan få spørgsmål besvaret eller i det mindste en begrundelse for, at de ikke kan besvares.

Jeg mener, der er så meget, der mangler oplysning om her, at jeg overhovedet ikke kan forstå, at nogen som helst i denne sal på grundlag af det mangelfulde udkast til et anklageskrift, vi har set, kan tage stilling for eller imod ophævelsen af immuniteten i den sag. Det kan kun være med den begrundelse — som der blev udtalt i udvalget —: det må vi gøre, det plejer vi, vi har aldrig siden 1953 nægtet at ophæve en immunitet. Nej, det har man ikke, men der har heller aldrig været en sag af denne karat.

Jeg vil godt lige nævne en kedelig ting, som aviserne tog op. Hr. Glistrup skulle selvfølgelig, som man kunne forvente, have hjernevasket hele sin gruppe herinde. Det var baseret på, at et par medlemmer af fremskridtspartiet tidligere havde været så venlige at sige til aviserne: selvfølgelig skal immuniteten ophæves, intet menneske skal kunne dække sig, fordi han eller hun er folketingsmedlem.

Deri vil jeg da give dem ret, men der er i hvert fald andre betragtninger, der her gør sig gældende, for det er ikke et spørgsmål om bare at ophæve eller ikke ophæve, det er et spørgsmål om hvorfor. Der må være en begrundelse. Denne begrundelse er ikke fyldestgørende.

Det er måske værd lige at nævne her, at der var dog trods alt den 4. december 1973 ikke mindre end ca. 500.000 mennesker, der stemte på fremskridtspartiet, og jeg kan ikke tro, der er kommet noget nyt under